

[Pia Kjærsgaard]

hovedstadsrådets trafikudvalg skal justitsministeren nu tage stilling til det, der kaldes asylsøgere transportproblemer, så man i hovedstadsrådet og HT undgår problemer med asylsøgere, der truer togpersonalet på privatbanen mellem Hundested og Hillerød. Vi står foran et af de mange følgeproblemer, som regeringens forfejlede flygtningepolitik har bragt med sig, og belastningen i samfundet vil naturligvis vokse i takt med den stigende tilstrømning af bekvemmelighedsrejsende asylsøgere, militærnægtere, desertører, og hvad der ellers kommer hertil fra den anden side af jordkloden. Såfremt der findes en ordning, der efterkommer asylsøgernes »ønsker«, må samme ordning formodes også at skulle omfatte danske borgere, såfremt ordningen vedrørende HT og privatbanen bliver mere fordelagtig end den nugældende ordning.

Svar (14/8 86):

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

Det er helt utænkeligt, at der vil blive indført en begunstiggelse for asylsøgere, der udviser voldelig adfærd.

Den hypotetiske situation, spørgeren henviser til, vil derfor ikke komme til at foreligge.

Spm. nr. S 1581

Til *miljøministeren* (8/8 86) af:

Tinning (VS):

»Har ministeren planer om at instruere kommuner og amter om, at de ved godkendelse af kapitel 5-virksomheder (miljøbeskyttelseslovens kapitel om særligt forurenende virksomheder) skal sikre, at virksomhederne begrænser udslippene af skadelige stoffer i udsugningsluften til det niveau, som er teknisk praktisk muligt på godkendelsestidspunktet?«

Begrundelse

Går man en tur i industrikvartererne omkring vores byer, kan man efterhånden ikke undgå at lægge mærke til en skov af skorstene – eller afkastkanaler, som det hedder i officiel sprogbrug – som rejser sig fra de mange forskellige virksomheder, for en

umiddelbar betragtning som et tegn på industriens potens. Men man behøver ikke at fundere længe over sagerne for at indse, at størrelsen af skorstene stort set er omvendt proportional med industriens tekniske evner.

Sagen er nemlig, at den eneste metode, man i praksis benytter for at »begrænse« luftforureningen, er at fortynde sig ud af problemet. Og det er helt efter miljøstyrelsens vejledninger, der i korte træk tillader næsten en hvilken som helst forurening, bare man bygger sin skorsten tilstrækkelig stor. Heldigvis har miljøstyrelsen indset, at det er nødvendigt at begrænse kraftværkernes samlede udslip af svovldioxid uanset de høje skorstene, og normalt anbefaler kommunerne også, at virksomhederne indsætter filtre til at tilbageholde partiklerne i afkastene. Men når det drejer sig om dampe fra organiske opløsningsmidler (klorerede kulbrinter (tri- og perklor) fra affedtningsprocesser, dampe fra sprøjtemalekabiner, terpentin fra undervognsbehandlingsværksteder osv.), så anvendes der i praksis ikke filtre. Med miljøstyrelsens velsignelse bygger man bare en højere skorsten, hvis man vil smide flere dampe ud. Det er det princip, man populært kalder »det længere rørs princip«. Man har efterhånden indset, at man var nødt til at aflive dette princip, når det drejer sig om udledning af skadelige stoffer med spildevandet – for det eneste, man opnåede, var jo, at forureningen bredte sig. Desværre trives princippet stadig i bedste velgående, når det drejer sig om luftforurening.

Miljøministeren bør derfor beordre miljøstyrelsen til at indføje en bestemmelse i alle vejledningerne om luftforurening om, »at luftforurening skal begrænses, så godt det er teknisk muligt«, ved enhver godkendelse af en særligt forurenende virksomhed. Dette vil ikke bare forbedre luftkvaliteten i byerne. Det vil også mindske det tåbelige ressourceforbrug, der kommer af at bygge flere og større skorstene. Og så kunne det også bevirke, at man i Danmark opbyggede en ekspertise vedrørende luftrensning – en ekspertise, der om nogle år kunne gavne eksporten.

Svar (25/8 86):

Miljøministeren (Chr. Christensen):